

[Lykketoft]

Det er de sørgelige kendsgerninger, og det er de grundlæggende forklaringer på regeringsskiftet.

Hr. Bilgrav-Nielsen var også ude af takt med kendsgerningerne, da han omtalte socialdemokratiets forslag til en obligatorisk overskudsdeling fra 1979. Der blev ydet endnu et bidrag til historieforfalskningen med påstanden om, at det, der er i vejen med socialdemokratiets OD-forslag, er centraliseringen.

Det grundlæggende element i det forslag er decentralt. Hvis ledelsen og de ansatte i den enkelte virksomhed, der berøres af overskudsdelingen, er enige om det, bliver pengene ude i virksomheden i form af aktier sat ind i en lokal lønmodtagerfond forvaltet af de ansatte. Det er kun, hvis de ikke kan enes – hvad de forhåbentlig kan i langt de fleste tilfælde – man skal have et sted at sende overskudsbidraget hen. Man skal også spare pengene, hvis man ikke kan blive enige om at lave en lokal lønmodtagerfond. Derfor skal man have en fællesfond.

Vedrørende overskudsdeling har de radikale desværre hidtil ligesom for skattereformens vedkommende fundet nogle elementer i socialdemokratiets politik, de kan tage afstand fra, så de slipper for at udmønte de gode reformtanker i praksis, som er et fælles programstof for socialdemokratiet og de radikale.

Må jeg et øjeblik vende mig til skatteministeren, hvis sidste indlæg jeg ikke havde mulighed for at få en kort bemærkning til.

Skatteministerens indlæg var sort tale både i sit politiske indhold og rent forståelsesmæssigt. Derfor mener jeg, det er nødvendigt at slå fast, at der eksisterer nogle meget afgørende forskelle i synet på byrdefordelingen mellem den konservative regering og socialdemokratiet.

Jeg vil godt opholde mig et øjeblik ved 50 pct.s teorien, det afgørende fundament i skatteministerens teoribygning. Teorien om, at ingen må betale mere end halvdelen af den sidst tjente skattepligtige krone, er jo meget smuk, men den er helt umulig at praktisere på en fordelingspolitisk fornuftig måde, hvis man ikke har viljen til at pille ved nogle af de enorme fradragsmuligheder, de mest velhavende har i dette samfund. Det er lige præcis den vilje, den nuværende regering mangler.

Det, at man både vil have en maksimal skat på 50 pct. af den sidst tjente skattepligtige krone og ikke vil gøre begrebet den skattepligtige indkomst til et mere reelt udtryk for, hvad folk har tjent, gør, at konsekvensen af regeringens tanker på skatteområdet er en årlig indkomstskattelettelse til de 30.000 mennesker, der tjener mest, på gennemsnitlig 50.000 kr. pr. skatteyder. Det er indholdet, det er konsekvensen af skatteministerens teorier.

Det skal suppleres med, at regeringen i sit skattereformoplæg klart siger, at formueskatten vil man gerne af med, aktieavancebeskatningen vil man gerne af med, udbytteskatten skal lempes, og man har jo haft forslag her i salen om at fjerne skatten på produktionsjord, hvad der så helt afgjort er til størst fordel for de største jordbesiddere, for godsejerne. Der ligger i regeringens politik en helt uacceptabel gaveuddeling til de velhavende – ellers har regeringen i hvert fald holdt meget afgørende elementer i sin skattereformtankegang skjult for offentligheden. Man kan ikke på grundlag af de oplysninger, der er fremkommet fra regeringen om, hvad den tænker sig og forestiller sig, komme til noget andet resultat.

Til sidst vil jeg komme med en enkelt bemærkning om skatteministerens himmelråbende demagogiske bemærkning om, at han i sit leasingforslag har varetaget beskæftigelsen ved at efterlade store huller. Ingen kan være i tvivl om, at socialdemokratiet i mindst lige så høj grad som den nuværende regering, ja, i praksis i meget større omfang, ønsker at prioritere en øget beskæftigelse højt og vil midlerne til det.

Man varetager ikke nogen varige beskæftigelsesinteresser ved at lade højtlojnnede med truende restskat selvbetjene sig med fradragsfiduser, der øger statens underskud og tvinger regeringen til nye nedskæringer og til afgiftsforhøjelser, der i sin tur på andre områder skader beskæftigelsen.

Beskæftigelsen i industrien, herunder på værfterne, må på længere sigt sikres og styrkes ved en aktiv erhvervspolitisk indsats, uden at vi skal overlade os til og forlade os på skattespekulanternes medvirken for at sikre beskæftigelsen i dansk erhvervsliv.

(Kort bemærkning).